

Medvandrare genom denna världen till evighetens port. Vi befinner oss i en världen som vi inte förstår, det börjar med ett skrik och slutar med en rossling. Vi lever på ett i rymden snurrande klot, några korta år innan vi tumlar när i graven. I djupet av vårt medvetande skälver den eviga frågan: Vadan och varthän.

I Lukas 10. 25-37 frågar en lagkunnig Jesus för att sätta honom på prov. Mästare, vad skal jag göra för att vinna evigt liv? Jesus sade: Vad står det i lagen? Hur lyder orden? Han svarade: Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och med hela din själ och med all din kraft och med hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv. Jesus sade : Det är rätt. Gör det, så får leva.

I Luk17: 20 säger Jesus: Guds rike kommer icke på ett sådant sätt att det förnimmes med ögonen, ej heller skall man kunna säga: Se, här är det eller se, där, der är det. Ty Guds rike är invärtes i eder. Himmelen eller Guds rike betyder både på hebreiska och grekiska Guds herravälde, dvs när människor av fri vilja underorder sig Guds ledning. Himmelen finns där Gud finns, och då finns alltsamman här och nu. Gud är det sammanhållande bandet i tillvaron, dess levande hjärta.

Att vara människa är att vara medmänniska. Det är icke ett visst beteendemönster, ett visst gudligt språk, eller en metafysisk föreställningsvärld, som moralen och rättfärdigheten bör bestå, utan i ett kärleksfullt sinnelag omsatt i praktisk handlande. Kärlekens absoluta väsen ligger i dess förmåga att kunna gå in i en konkret situation och upptäcka vad det konkreta läget ställer för krav. Kärlek hör till det mest radikala och reella behovet hos människan. Ingen kan utan skador undvara positiva relationer, i en gemenskap som rymmer en smula värme, vänskap och intimitet.

Men de vi kallar kärlek är ofta ett missbrukat ord. Kärlek är en abstraktion. I verkligheten finns det bara kärlekens gärningar. Der kärleken råder och verkar, där är Gud. Där kärlekens röst talar, där talar Gud. Himmelen är sammanlänkat med det här livet. Det utväxlas ur jordelivet. Ge noga akt på vad du älskar, vad du har din fruktan, var du har din glädja. Vad är du ledsen över. Vad är det som du fruktar, vad är det som gör dig glad. Om vi svarar sanningsenligt får vi fram en bild av det inre. Ock förstå vad din skatt är, där kommer också dit hjärta att vara. De vill sega, vad du lever av och för.

Vi människor är så beskaffad att vi i tanken kan utföra kombinationer och tillvaron är så beskaffat att dessa kombinationer kan omsättas i handling. Därför kan man missbruka sitt liv och oskyldiga får lida, till dess att den gudomliga kontrollen kan gripa in. Vi kan se den onda tankens frihet och det utrymme som ondskan har i vår existens.

I vårt handlande på jorden ingriper Gud reglerande och korrigerande, men initiativet förefaller att helt vara överlämnat åt människan. Livet blir vad vi gör det till. De som Gud korrigerar är vår obarmhärtighet, vår ansvarslöshet mot andra och vår Obenegenhet att dela med oss av de som är vårt åt dem som faktisk behöver det.

Att leva efter Guds vilja är alltså icke att sitta med armarna i kors, när verklighetens brutalitet bultar på dörren, men att här och nu ta itu med det som är skevt. Himmelen utvecklas ur jordelivet. Men vi kan icke lära känna Gud om vi fattar honom blott och bart som ett objekt för spekulativt intresse utan först genom existentiell erfarenhet, varvid han självuppenbarar sig i djupet av vårt väsen. Ty Gud är livets centralpunkt och den verklighet i vilken vi lev röra oss och är till.

Ingen resa är så viktig som den sista resan. Alla skall vi göra den resan, många helt snart. Det som vi samlat på jorden, jorden summan av kärlek och självförglömmelse följer oss på vägen. Det kommer att avgöra vår himmelska personlighets format, ty enligt vår på jorden förvärvad förmåga att älska, kommer vi av döden bli omformat till det nya livet. Det är då vårt inre liv fritt och utan förklädnad. Vi dras till den plats som ligger i nivå med vår andliga utveckling. Den yttre världen formar sig efter inre, vi tar dock oss själva med.

Det finn ingen anledning att hoppas , att vi genom döden blir en helt annan människa än den vi är här. Döden är en kvalitetsbestämning hos själen. Det förflutna blir närvarande och bestämmer det tillkommande. Hela resultatet av vårt jordeliv är samlat. Vi får icke med någonting av allt det yttre som vi ofta räknar som vinsten av vårt liv. Men det som är inskrivet i vår själ, i vår karaktär, i vår personlighet, det tar vi med oss. Det är domen. Kärlek är det ända Gud begär av oss. Gud och vår nästa, på dessa bud hänger hela lagen och profeterna dvs. hela religionen.